

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 550/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Halahijovou, Kalinčiakova 33, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 4Tos/104/2024-171 z 27. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 4Tos/104/2024-171 z 27. marca 2025. Sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť toto napadnuté uznesenie a uplatňuje si finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Okresný súd Nitra uznesením sp. zn. 6Nt/16/2024 zo 14. augusta 2024 zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 6T/124/2010, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom okresného súdu z 3. mája 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1To/77/2012 z 12. októbra 2012. V pôvodnom trestnom konaní bol sťažovateľ odsúdený za spáchanie pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu na trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia a ochranný dohľad vo výmere 2 rokov. Sťažovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že v pôvodnom konaní realizoval prípravné konanie teraz už právoplatne odsúdený vyšetrovateľ [REDAKOVANÉ]

■■■■ (rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3T/36/2020 z 1. októbra 2021), ktorý bol činný pre zločineckú skupinu ako verejný činiteľ. Vo veci bol aktívny aj operatívny pracovník ■■■■, toho času stíhaný pre zneužívanie právomoci verejného činiteľa, ktorý mal podľa sťažovateľa ovplyvňovať vyšetrovanie v jeho neprospech a na ktorého sťažovateľ podal počas jeho trestného konania aj trestné oznámenie, ktoré bolo ale odmietnuté. V každom prípade okresný súd tento návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietol a po tom, čo sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť, túto zamietol krajský súd napadnutým uznesením.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukázal na to, že súdy v minulosti už zamietli jeho návrh na povolenie obnovy konania (uznesením okresného súdu sp. zn. 5Nt/65/2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4Tos/1/2019 zo 17. januára 2019). Krajský súd mal v napadnutom uznesení uviesť, že okrem jedného z dôvodov išlo v sťažovateľovom prípade o opakovanie dôvodov práve z jeho predchádzajúceho návrhu. Sťažovateľ ale tvrdí, že takýto záver sa nezakladá na pravde, pretože v čase predošlého návrhu ešte nebol odsúdený vyšetrovateľ ■■■■ ani nebol obvinený policajt ■■■■, čo boli kľúčové dôvody na podanie jeho posledného návrhu na povolenie obnovy konania. V predošlom návrhu spochybňoval najmä výpovede svedkov ■■■■, ■■■■ a ■■■■. Okrem toho podotkol, že hoci krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na toto skoršie rozhodnutie, príslušný súdny spis (5Nt/65/2017) nepripojil k spisu sp. zn. 6Nt/16/2024 a ani k spisu pôvodného trestného konania (6T/124/2010), sťažovateľ preto tvrdil, že ak k tomuto spisu nemal prístup, bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, resp. právo na obhajobu. Sťažovateľ tiež uviedol, že predsedníčka senátu Mgr. Adriana Némethová a členka senátu JUDr. Zita Matyóová, rozhodovali v sťažnostnom senáte proti jeho sťažnosti vo veci sp. zn. 6Nt/16/2024, ale aj v sťažnostnom senáte o jeho predošlom návrhu na povolenie obnovy konania, t. j. vo veci sp. zn. 5Nt/65/2017, preto podľa jeho názoru boli tieto sudkyne zaujaté pre ich pomer k veci a aj k osobe sťažovateľa.

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vzniesol pochybnosti o zaujatosti aj ďalších sudkýň okresného súdu, ale už bez toho, aby uviedol akúkoľvek relevanciu, čo sa týka ich zaujatosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu. Sudkyňa Mgr. Alexandra Osadská mala rozhodovať o pôvodnom návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania (5Nt/65/2017) a zároveň v trestnej veci ■■■■ (5T/75/2013). Ďalšou sudkyňou, ktorú sťažovateľ považoval za zaujatú, je JUDr. Lenka Kováčová, a to preto, lebo bola predsedníčkou senátu, ktorý odsúdil sťažovateľa, ako aj ■■■■.

5. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti spochybňoval výpovede svedkov z pôvodného konania ■■■■ a ■■■■ z dôvodu, že po tom, čo bol on odsúdený, im boli poskytnuté rozsiahle benefity v podobe mimoriadne znížených trestov, resp. beztrestnosti. Spochybňoval aj to, ako súd v pôvodnom konaní hodnotil výpovede poškodených ■■■■ a ■■■■. Tvrdil pritom, že poškodeného ■■■■ presvedčil práve momentálne trestne stíhaný policajt ■■■■, aby vypovedal proti sťažovateľovi. Okresný súd v rámci rozhodovania o jeho poslednom návrhu na povolenie obnovy konania nevypočul ■■■■ k týmto jeho tvrdeniam a nevypočul ho ani sťažnostný súd. Napadnuté

uznesenie krajského súdu je preto podľa sťažovateľa arbitrárne, založené na dôkazoch a dôvodoch, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a zároveň je v rozpore so skutkovým stavom.

6. Sťažovateľ si uplatnil aj finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur, ktorú odôvodnil tým, že je vo výkone trestu odňatia slobody, čo je zásah nielen do jeho práva na osobnú slobodu, ale aj do jeho práva na súkromie, osobný život, vzdelanie a mnohých iných.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ktoré sťažovateľ podriadil pod čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy), základného práva na obhajobu (čl. 50 ods. 3 ústavy) a práva na spravodlivý proces (ktoré sťažovateľ podriadil pod čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu.

8. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Krajský súd v napadnutom uznesení odkázal na prvostupňové rozhodnutie a konštatoval, že odsúdenie sťažovateľa nebolo založené výlučne na výpovediach kajúcnikov (■■■■ a ■■■■), pretože ich výpovede boli verifikované inými vierohodnými dôkazmi. Krajský súd sa stotožnil aj s tým, ako sa okresný súd vysporiadal s námietkou trestnej činnosti vyšetrovateľa ■■■■ a operatívneho pracovníka ■■■■, pričom zdôraznil, že trestná činnosť týchto osôb nemá vôbec žiadnu súvislosť s trestnou činnosťou sťažovateľa (čo vlastne sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti ani nespochybnil). Čo sa týka samotného spochybňovania výpovedí poškodených ■■■■ a ■■■■, resp. svedkov ■■■■ a ■■■■, krajský súd v napadnutom uznesení odkázal na pôvodné konanie, v rámci ktorého sa konajúce súdy podrobne vysporiadali aj s námietkami sťažovateľa vo vzťahu k týmto výpovediam.

10. Okrem toho krajský súd vysvetlil, že účelom obnovy konania však nie je revízia pôvodného trestného stíhania ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní, nemožno opakovať (revízia pôvodného rozhodnutia a predchádzajúceho mu konania prichádza do úvahy pri podaní dovolania, ak sú splnené zákonné podmienky na uplatnenie tohto od obnovy konania odlišného mimoriadneho opravného prostriedku). Dôvody uvádzané sťažovateľom krajský súd nepovažoval za skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

11. K sťažovateľovým námietkam týkajúcim sa zaujatosti sudkyň krajského súdu a okresného súdu ústavný súd konštatuje, že tieto nemajú žiadny zákonný podklad a ani relevanciu vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu. Okolnosť, že dve členky senátu krajského súdu rozhodovali o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na povolenie obnovy konania a v minulosti (pred 7 rokmi) rozhodovali aj o sťažnosti proti jeho predošlému návrhu na povolenie obnovy konania, nepredstavuje sama osebe dôvod na spochybnenie ich nezáujatosti. Táto okolnosť totiž nespadá pod žiadnu situáciu, ktoré definuje Trestný poriadok v § 31 ods. 1, 2 alebo 3. Samotný sťažovateľ ani neuviedol inú okolnosť, ktorá by bola spôsobilá založiť ich vzťah k veci alebo k jeho osobe. Pri sťažovateľových námietkach proti sudkyniam okresného súdu navyše celkom zjavne absentuje príčinná súvislosť vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu. Konkrétne námietka proti sudkyni Mgr. Alexandre Osadskej sa týka rozhodovania o predošlom návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania z roku 2017. A námietka proti sudkyni JUDr. Lenke Kováčovej sa týka trestného konania, ktoré sa sťažovateľ snažil obnoviť a ktoré sa právoplatne skončilo v roku 2012.

12. Napokon neobstojí ani sťažovateľova námietka, že krajský súd si nepripojil súdny spis z konania o jeho predošlom návrhu na povolenie obnovy konania (5Nt/65/2017), hoci odkázal na toto svoje predošlé rozhodnutie, a sťažovateľ teda k tomuto spisu nemal prístup, čo malo porušiť jeho právo na obhajobu. Krajský súd totiž odkázal iba na svoje predošlé rozhodnutie, pričom k tomuto nepochybne sťažovateľ prístup mal, pretože mu bolo doručené v čase jeho vydania a napokon ho pripojil aj ako prílohu k svojej ústavnej sťažnosti.

13. Krajský súd sa teda v napadnutom uznesení riadne a dostatočne zaoberal sťažovateľovou argumentáciou a rovnako relevantným spôsobom sa s ňou vysporiadal. Osobitne sa pritom vysporiadal s „novou“ námietkou týkajúcou sa odsúdenia a trestného stíhania policajtov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a opakovanými námietkami týkajúcimi sa svedeckých výpovedí z pôvodného konania a poukázal na predošlé závery súdov. Napadnuté uznesenie krajského súdu preto nemožno považovať za arbitrárne, naopak, vo vzťahu k sťažovateľom označenému právom na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie, resp. právu na obhajobu ho ústavný súd považoval za ústavne konformné.

14. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

15. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva

alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní teda ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu